

[Oluf Pedersen.]

på en fortsættelse af hele den bestikkelsespolitik, man har drevet, og som blev karakteriseret så udmærket ved Peter Christensens udtalelse om slikkepinde, som er delt ud. Det er netop den højtærede finansminister, som kommer og vil dele gaver ud i troen på, at der er noget at redde derved.

Endelig kommer den højtærede finansminister med en betragtning, som er meget interessant. Den højtærede finansminister siger, at når det er sådan, at stillingen er ringere i dag, end den var i 1949, så er det nødvendigt at gå over til statsfinansiering for at holde bedre hus. Her har vi jo den højtærede finansminister netop i den skikkelse, som jeg havde ventet det, som planøkonomen, der tror, at staten holder bedre hus med midlerne, end private gør det. Jeg vil nok sige, at hvis det var en privatmand, der drev sin forretning på tilsvarende måde, som den højtærede minister driver sin virksomhed med statens midler, var han gået fallit for længe siden. Hvis den betragtning, den højtærede minister er ind på, er rigtig, hvis der holdes bedre hus med samfundets økonomiske midler ved, at man lader staten, politikerne og embedsmændene bestemme, hvilke virksomheder der skal støttes, og hvad der skal bygges, så bliver konsekvensen den socialistiske stat. Hvis det er meningen, og hvis det skulle være en bedre økonomi, ville det være naturligt, at man lavede Danmark om til en sovjetstat, for det er følgen af den betragtning. Jeg mener, den er splittergal.

Bertel Dahlgaard: Jeg har kun et par enkelte bemærkninger til den højtærede finansminister. Når jeg brugte udtrykket „relativt høj rente“, var det i relation til renten for de lån, der blev givet for to år siden.

Dernæst vil jeg gerne besvare det spørgsmål, den højtærede finansminister rettede til mig. Den højtærede finansminister sagde meget rigtigt — det var forsåvidt udtryk for det samme, som jeg gjorde opmærksom på —, at der ved tildelingen af Marshallstøtten var sket en forandring i Amerikas kriterier, som den højtærede finansminister sagde. Det er det, som forhenværende handelsminister Krag i dag i „Social-Demokraten“ udtrykker på den måde, at de økonomiske virkninger sættes nu i anden række, målet er først og fremmest at give Vesteuropa større militær styrke til at imødegå et angreb. Jeg forstod, at den højtærede finansminister var enig med mig i, at dette ikke er noget ønskeligt og ikke

noget glædeligt, og vi er også alle bekendt med, at mange Marshalllande har gjort, hvad de kunne for at modsætte sig denne udvikling. Men når finansministeren derefter siger, at det nu engang er sådan, at der skal være enighed mellem den amerikanske og den danske regering om, hvordan disse penge skal anvendes, og at jeg vel ikke kan tænke mig at sige nej til støtten på de betingelser, som Amerika vil stille, så vil jeg gerne derved sige følgende: Når det i en international overenskomst er forudsat og bestemt, at der under forhandling skal tilvejebringes enighed om det ene eller det andet, så vil ministeren ikke være uenig med mig i, at det efter international sprogbrug ikke i almindelighed betyder en ensidig afgørelse og en ensidig fastsættelse af betingelser. Hvis man stiller det op på den måde, og hvis Amerika som betingelse for tildelingen af disse penge stiller ganske bestemte militære dispositioner, eller hvis Amerika, for at tage et andet område, stiller som betingelse, at Danmark skal standse handelen med de østeuropæiske lande på bestemte områder, som ikke i strengeste forstand hører ind under handelen med militært materiel, ja, så tror jeg, at så må man sige nej og tage konsekvensen deraf. Men jeg tror ikke, man har nødig at stille spørgsmålet så bestemt op, for jeg forudsætter og er heller ikke i tvivl om, at Amerika ikke er en stat, der, når den ønsker at ændre betingelserne for en overenskomst, der er indgået under visse forudsætninger for 3—4 år siden, så dikterer andre betingelser, end der var tænkt på dengang. Hvis det var tilfældet, ville jeg sige nej. Jeg gør opmærksom på, at her iøvrigt er tale om penge, som forlængst er indgået på statens konto. Jeg tror ikke, man skal udbrede sig yderligere derom, men blot gå ud fra, hvad jeg foreløbig gør, at Amerika, sikkert vil være lydør overfor de ændringer i dette lovfor-slag, som tingets flertal måtte ønske.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen rettede nogle bemærkninger til mig. Ja, jeg kan vist ikke oplyse så forfærdelig meget på disse områder. Det ærede medlem er jo — jeg ved ærlig talt ikke, hvad jeg skal kalde det. Det ærede medlem er vel ikke åndeligt enøjet, men jeg vil udtrykke det sådan, at han kun kan se een ting ad gangen, og det er netop det, der har gjort sig gældende på dette område. Han tror, at vort valuta-spørgsmåls løsning under de vanskeligheder, vi har i dag, kun kan ske ad een vej; nemlig ad kreditpolitikens, kreditstrammingspolitikens vej. Det er udmærket i overensstemmelse med den politik, som det ærede